

[Statsministeren]

i folketinget stod bag en samlet økonomisk politik.

I den forbindelse har venstres og de konservatives holdning været en skuffelse. Det var en skuffelse, at de direkte gik imod gennemførelsen af decemberlovgivningen. Det var lige så skuffende, at de ikke viste reel interesse for majløsningen, og at de sluttede med direkte at gå imod væsentlige led i den. Det er da rigtigt, at majløsningen ikke på alle punkter imødekom venstres og de konservatives ønsker, men det er jo lige så rigtigt, at den heller ikke på alle punkter imødekom socialdemokratiets ønsker. Det er mit håb, at venstre og de konservative i fremtiden i højere grad vil satse på at tage et medansvar på et realistisk grundlag.

Vi har for kort tid siden i folketinget fået en udenrigspolitisk redegørelse, og vi har haft en udenrigspolitisk debat. Jeg skal derfor kun gøre ganske enkelte bemærkninger om den udenrigspolitiske situation.

Uanset den udvikling, der har været bl. a. i forbindelse med den sovjetiske invasion i Afghanistan, mener regeringen, at vi fortsat må lægge afgørende vægt på, at der ikke sker en ny optrapning af den kolde krig. Alle muligheder for at fastholde og videreføre afspændingsbestrebelseerne må udnyttes. Vi mener ikke, at der i den nuværende situation er mulighed for en reduktion af de danske forsvarsudgifter, men har i stedet foreslået uændrede rammer for forsvarets udbygning.

Vi vil videreføre den politik, der indebærer, at vi ikke ønsker atomvåben på dansk grund i fredstid og under de nuværende omstændigheder, og vi mener, det vil være rigtigt, at det udvides til også at omfatte kemiske våben.

De europæiske Fællesskaber har været igennem en særdeles vanskelig og kritisk periode. Vi hilser med tilfredshed, at spørgsmålet om det engelske budgetbidrag er blevet løst, samt at der er opnået enighed om landbrugspriserne for det kommende år. Vi lægger afgørende vægt på, at det i forbindelse med løsningen af det britiske budgetproblem er bekræftet, at løsningen skal respektere EFs grundlæggende principper, hermed også det gældende finansieringssystem og den fælles landbrugspolitik. Når det er så betydningsfuldt, at det britiske budgetproblem er blevet løst, hænger det ikke blot sammen med, at det åbnede muligheden for gennemførelsen

af forliget om landbrugspriserne, men der var en alvorlig risiko for, at striden om budgetproblemet kunne have ført til en underminering af EF gennem nationale foranstaltninger. Regeringen vil modarbejde enhver tendens i den retning, og jeg vil gerne understrege den forpligtelse, de økonomisk stærke industrilande har til at undgå en for restriktiv politik.

Det er regeringens opfattelse, at De europæiske Fællesskaber ikke må være nok i sig selv. Vi bør ikke kun være de riges klub. Vi ønsker derfor fortsat at udvide Fællesskabet med de tre ansøgerlande, Grækenland, Spanien og Portugal.

Det er blevet en vane at vurdere den økonomiske og politiske situation på en særdeles pessimistisk måde. Der er også mange træk i udviklingen, der til en vis grad berettiger til det. Det gælder risikoen for, at 1970ernes afspænding nu bliver bragt i fare, og det gælder den økonomiske krise, der nu har været i ca. 7 år. Det er en krise, der har været længere og er gået dybere end de økonomiske tilbageslag, vi har oplevet med mellemrum siden den anden verdenskrigs slutning. Faren for øget spænding i verden og for krisens fortsættelse og forværring må bestemt ikke underkendes, men Danmark må være mellem de lande, der vil fremme samarbejdet for at bevare freden og for at overvinde den økonomiske krise. De byrder, som vi er nødt til at bære for at komme gennem denne tid, kan det være svært at acceptere som nødvendige, når vi i årtier har været vant til blot at gå fremad, men vi kommer ikke udenom, vi kan ikke slippe. For det store flertal i befolkningen er det heller ikke uoverkommeligt at være med til at bære disse byrder.

Selv om vi kan være nødt til at reducere vor levestandard i de kommende år, vil vi stadig være mellem de lande i verden, der har det højeste nationalprodukt, den højeste gennemsnitsindtægt og tilmed den bedste fordeling. Mere end nogen sinde vil det også være afgørende for regeringen at søge økonomiske, sociale løsninger på krisen, hvor der tages stærkt og afgørende hensyn til de svageste grupper i befolkningen. Hvis vi vil forstå dette og vil hjælpe hinanden med det, er der ingen grund til den store pessimisme.

Folketingsåret er nu til ende. Der skulle ikke være behov for at indkalde folketinget,